



Children Asking

Magazine

April 2006

Hier ben ik HEER



lucrasoft

software . hardware . internet

De Veldhoven 4b
3342 GR Hendrik Ido Ambacht
Tel.: +31 (0)78 6204903
Fax: +31 (0)78 6204904
www.lucrasoft.nl

*Van der
Giessen*



*Management
Partners*

Ter Steeghe Ring 97
3331LX Zwijndrecht
Tel. 078 - 6101458
Fax 078 - 6100259
www.grow.nl
info@grow.nl

Wij zijn specialist op het vlak van **training** voor

- * Ondernemers
- * Leidinggevenden
- * Verkoopers (binnen- en buitendienst)

GROW your people and GROW your business!

Danny van der Giessen

Inhoudsopgave

04-05 Wat is leerplekadoptie?

Over het hoe en waarom van onze adoptieprogramma's door Eric Visser

06-07 De musical in Penha

Musical over Mozes op sambafilm, door de kinderen van het EGU Penha, Caro Matia

08-09 PEPE & MISSÃO da Lagoa

Verslag van de bouw en opening van de eerste door Children Asking geïnitieerde en gefinancierde PEPE in Vila Any

10-12 Geloof als medicijn

Een interview met Anthony Vrolijk door Jean-Eric Visser

13-14 De zigeunerbruiloft

De bekering van het zigeunerkamp in Vila Any een verslag van Eric Visser

15-16 Een goede partner

De bouw van de PEPE Vila Any door Pr. Aridio Pinto Barreto

17 Mededelingen/Advertentie

Uit de bestuurskamer wettenswaardigheden

18-19 Zie ik sta aan de deur en ik klop

Harry en Mey Ing Kel vertellen waarom zij padrinho zijn geworden.

20 Veel mensen lijden erg, ik bid veel voor hen

Een brief van Alisson leerling 2^e klas van het Colégio de Luz en de Escolinha Children Asking

21 Machtigingskaart/Aanmeldingskaart

Ondersteuningspagina met kaarten die u kan uitknippen, invullen en opsturen.

22 Colofon

Names en adressen van onze organisatie en onze partners

Illustraties

Omslag Fabiana

Pag. 4 Vila Any, wachten op een leerplek 1
Pag. 5 Vila Any, wachten op een leerplek 2
Pag. 6 Mozes en Mirjam en Jochabeth in Penha
Pag. 7 Sambaband en Mirjam op Praça de Sá
Pag. 8 Bouwfoto's 2005/2006
Pag. 9 Openingsfoto's van de PEPE da Lagoa
Pag. 10 Een sjeemanuvertje op Praça Gaspar
Pag. 11 Caroline en Tatiana, twee zwartmeisjes
Pag. 12 Anthony Vrolijk
Pag. 13 De waarzegster

Pag. 13 In gebed
Pag. 14 Dansen in de tent van Cristina's moeder
Pag. 15 Overzicht bouwplaats PEPE Vila Any
Pag. 16 Bouwen aan de kerkzaal
Pag. 16 Elizabeth wacht voor de eetzaal in aanbouw
Pag. 18 Ana Beatrix, Alisson en Roger
Pag. 19 De favela Colômbi
Pag. 20 Alisson met zijn schoolboeken voor 2006
Pag. 20 Alisson en Paloma in het casa CA

Wat is leerplekadoptie?

Om deze vraag goed te kunnen beantwoorden, is het nuttig om eerst duidelijk te maken voor welke groep kinderen Children Asking zich inzet. Met andere woorden; voor wie willen we een leerplek en waarom willen we dat. In ons logo spreken we van "children in difficult circumstances." Dit is een term, ontleend aan de beschrijving door UNESCO van die groepen kinderen, die niet in staat zijn om zonder externe hulp hun leven op te bouwen. Onze partner ABIAH spreekt van: "crianças em situações de risco." Kinderen die het risico lopen om zonder die externe hulp, af te glijden naar een leven van misdaad, alcoholverslaving, drugsgebruik en prostitutie. Dit zijn natuurlijk allemaal prachtige officiële benamingen, maar wie bedoelen we nu eigenlijk precies?

"Ik heb helemaal niets meneer"

Toen ik afgelopen week in Penha aan het filmen was, kwam ik op een plek waar tot voor kort nog geen bebouwing was. Een steile helling onder een brug en een smal paadje naar het dieper gelegen riool. Nu stonden er een stuk of veertig van bouwafval opgetrokken hutjes. Terwijl ik een man aan het filmen was die onder die brug een piepklein huisje gebouwd had, zag ik dat een paar vrouwen even verderop naar me stonden te kijken. "Ik kom zo ook bij u." riep ik, terwijl ik de opnames van de man, die een karretje aan het maken was, afmaakte. Bij de vrouwen aangekomen zei de bewoonster van het hutje waar we voor stonden: "Hier valt niets te filmen meneer, want ik heb niets." En inderdaad, ze had niets, behalve een oud stuk schuimrubber op de grond om op te slapen was er letterlijk helemaal niets in dat hutje. Geen fornuis, geen potten en pannen, geen borden of bestek, geen waterkraan, geen elektriciteit, geen tafel, geen stoelen, echt helemaal niets. "Ik heb vier kinderen meneer en gelukkig een buurvrouw die iets meer heeft dan ik en die wil met me delen." Ze was van het platteland gekomen met haar vier kinderen, had al haar bezittingen verkocht en een buskaartje gekocht om in São Paulo haar geluk te beproeven. Voor haar kinderen en voor velen van haar lotgenoten wil Children Asking zich inzetten. Deze kinderen willen we opvangen in schooltjes in kerkzaaltjes. Hen willen we een voorbereiding geven op het reguliere Braziliaanse onderwijs, wat ze, zonder goede voorbereiding, nooit met goed resultaat zullen kunnen volgen. Deze kinderen en hun gezinnen willen we met de liefde van Jezus in aanraking brengen. We willen hen een toekomst bieden zonder misdaad, drugs, alcohol en prostitutie. We willen trachten te voorkomen dat ze ooit afglijden naar het legioen "straatkinderen", dat door collega organisaties slechts mondjesmaat kan worden opgevangen.



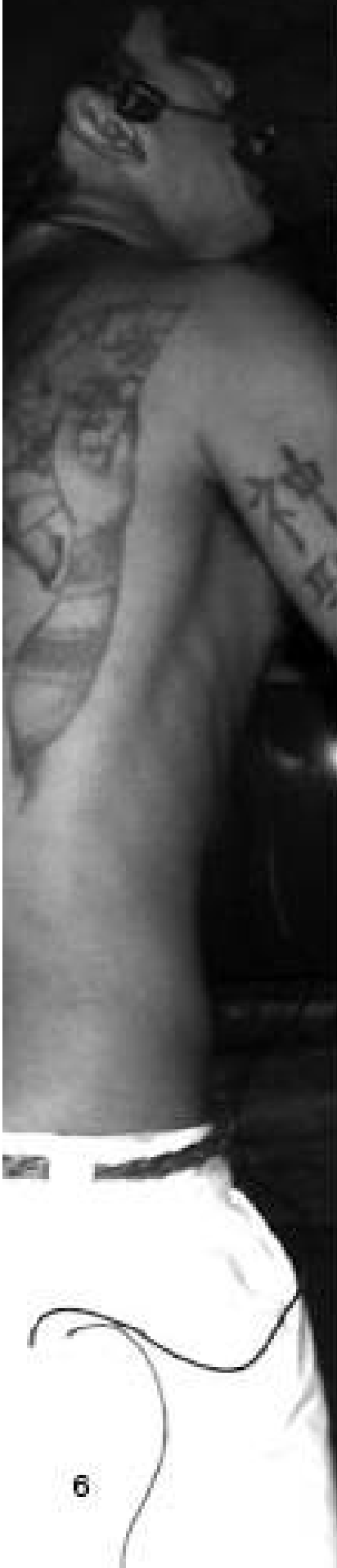
"Een plek om God te ontmoeten"

Deze vrouw gaat nu proberen haar levensomstandigheden te verbeteren. Vuil sorteren, frisdrank verkopen in de trein of bij een stoplicht. Misschien de was doen. En als het meezit voor een paar dagen in de week bij een mevrouw werken. Zodra ze de kans krijgt, verhuist ze naar een hutje met een kraan en elektriciteit. En later misschien zelfs naar een stenen huisje in een andere favela. Dan komen de stoeltjes in dat kerkzaaltje, waar haar kinderen op zaten, leeg te staan. Ze zijn verhuisd naar een plek waar het iets minder beroerd is dan hier. Wij bidden voor deze vrouw dat ze ooit zo ver mag komen en dat ze haar leven een klein beetje op orde mag krijgen. Maar natuurlijk doet het pijn als we afscheid van haar kinderen moeten nemen. Een pijn die echter verzacht wordt, omdat we weten dat we hebben mogen zaaien, daar waar anderen zullen oogsten. Waar wij ons voor hebben mogen inzetten, zijn kinderen, die als nomaden door de jungle van onze maatschappij trekken. Wij hebben hen een tafeltje en stoeltje geboden waar ze even tot rust konden komen. Een plek om iets te leren voor later. Een plek om God te ontmoeten. Een leerplek die u kunt adopteren.

"uw adoptiekinderen"

Natuurlijk, gedurende de tijd dat ze er zitten, zijn het "uw adoptiekinderen" en kunt u ook persoonlijk iets voor deze kinderen betekenen. Een briefje schrijven, een cadeautje meegeven, gewoon een blijk van het feit dat ze er niet alleen voor staan.

Eric Visser
Voorzitter Children Asking



De musical in Penha

Sommige kinderen waren toch een beetje verrast dat het echt waar bleek te zijn. Op 1 april 2006 stonden ze daar dan eindelijk, op een professioneel verlicht podium midden in de stad: veertig kinderen uit de favela Tiquatira in de wijk Penha in Sao Paulo. Ze zongen, bespeelden een instrument, dansten of acteerden op het Praça da Sé, voor de trappen van de kathedraal in het hart van Sao Paulo. Ieder kind had een eigen plek, partij of rol. Hun namen stonden in de folder die we uitdeelden. Ze kregen een daverend applaus en toen was het ineens allemaal voorbij.....Een periode van heel veel repeteren was afgesloten.

Het schrijven en met deze kinderen uitvoeren van een sambamusical met als thema de bevrijding uit de slavernij in Egypte, is naar een idee Eric Visser door Hanna Langerak, student schoolmuziek op het conservatorium van Amsterdam, samen met haar vriendin Elsbeth Blauwendraat vormgegeven. Toevallig had ik me in die periode ook gericht tot Children Asking met het verzoek om vrijwilligerswerk in Brazilië te mogen doen. Omdat ik in mijn vrije tijd in een sambaband speel, leek het een goed idee als ik Hanna ging helpen met dit project. Half januari vertrokken we naar São Paulo. De eerste twee weken hebben we besteed aan de voorbereidingen zoals de aanschaf van de instrumenten en het laten vertalen van het script en de liedjes. Mensen uit het netwerk van Children Asking, hebben ons geholpen bij de realisering van dit project. De kinderen waar het om ging, zijn kinderen van het EGI in Penha, een door Children Assking ondersteund vervolgproject op de PEPE. We moesten flink puzzelen om een repetitierooster in elkaar te zetten. De ene helft van de kinderen gaat in de ochtend en de andere helft gaat in de middag naar school. De eerste week hebben we verteld over de musical. De kinderen (7 tot 17) konden kiezen uit zang, muziek, acteren of dans. Er was, zoals je kon verwachten overweldigende belangstelling voor het spelen in de band. De eerste repetities zullen we niet snel vergeten, ze verliepen gewoon chaotisch.



We hopen dat we bij de kinderen die op de repetities zijn geweest een muzikale ontwikkeling in gang hebben kunnen zetten. Er is een begin van bewustzijn van maten, van tempo, van zacht en hard slaan, van spelen op het juiste moment en op het verkeerde moment. Niet door het uit te leggen, maar door het voor te doen. Eerst tot vier tellen en dan pas beginnen te spelen. Opletten en allemaal tegelijk stoppen. Dat was vaak best wel moeilijk.

Met ons koor ging het allemaal wat vlotter. De meisjes waren erg gemotiveerd en ook de acteurs deden erg hun best. Er waren twee kinderen die onmiddellijk belangstelling hadden voor de hoofdrollen en ze konden die ook aan, ook al waren ze pas 11 en 9 jaar oud. Ze hebben het bij de uitvoering ontzettend goed gedaan.

En wat gebeurt er nu verder na de musical? Marlene Thomaz da Cruz, de directeur van het EGJ, heeft een sambaband gevraagd om de muzieklessen voort te zetten. De muziekinstrumenten hebben we aan het project van de kinderen gegeven. Als we nog geld uit ons budget over hebben kan ook de danslerares Tatiana ingehuurd worden om door te gaan met danslessen, die een groot succes waren.

Namens de productiegroep, Caro Matia

We hopen dat door deze musical iets van het oorspronkelijke idee, namelijk het besef dat God door mensen naar anderen toekomt om hen uit benarde situaties te redden, in São Paulo is blijven hangen.

Children Asking, Eric Visser



PEPE & MISSAO Da Lagoa



Een manier om "kerk" te willen zijn

Een kerk bouwen, wat is dat eigenlijk? De meeste mensen zijn het er wel over eens dat een kerk toch wel iets anders is dan het gebouw waarin op geregelde tijden mensen bij elkaar komen om een godsdienstige bijeenkomst te houden. Zijn het de leden, het totaal van de bezoekers, of toch nog wat anders? Zelf ben ik door mijn opvoeding, en daar ben ik best wel blij mee, erg bepaald bij de gedachte van de lijdende, de strijdende en de triomferende kerk. Een visie die al aangeeft dat het begrip kerk niet zomaar in één woord te vangen is.

Waar alle Christen het gelukkig wel over eens zijn, is het feit dat de kerk "De bruid van Christus" is. Ooit, zo verwachten wij, zal Jezus terugkomen om Zijn kerk op te halen. Als een bruidegom verwacht Hij zijn bruid. En u en ik? Behoren wij daar dan bij? Bent u of ik deel van die bruid? We kunnen het zeker weten wanneer we, door de Heilige Geest geleid, tot de overtuiging zijn gekomen dat Jezus Christus ook voor onze zonden en tekortkomingen met zijn kruisdood heeft betaald.

En wat doen wij dan ondertussen? Stil zitten wachten tot de bruidegom ons komt ophalen? Vallen we in slaap en laten we onze olie opbranden? Nee, we zijn klaarwakker, want de wereld om ons heen staat in brand. Voor heel veel mensen is het vandaag in zowel maatschappelijke als in geestelijke zin: "Pompen of verzuipen."

Met de PEPE da Lagoa vullen we dat heel concreet in. Er wordt keihard gewerkt. Vanaf dominee, ouderling of diaken tot aan het gewone kerklid toe, iedereen werkt zich bij temperaturen van dik boven de 30 graden in het zweet om het beeld van die bruidegom zichtbaar te maken. Zichtbaar met stenen, planken, beton en noem maar op. We maken een gebouw dat midden in één van de verschrikkelijkste delen van São Paulo staat. Een gebouw dat moet zijn als onze bruidegom. Een centrum waar mensen naar toe kunnen gaan als ze in nood zijn. Een plek waar we voedsel aan de hongerigen kunnen geven, waar we zieken genezing kunnen bieden, waar gevangenen van alcoholisme en drugs bevrijding kunnen krijgen en een plek waar we onderwijs en onderricht kunnen geven. Kortom: een plek waar we de gebroken mens uit de geurbaniseerde samenleving van de op één na grootste stad ter wereld niet zullen afbreken, maar willen oprichten.

Dat is wat we met de PEPE/MISSÃO da Lagoa willen zijn. Een ark die vaart op de zwaar vervuilde moerasmeren van de rivier de Tietê in São Paulo. Wilt u ook zo'n kerk? Dat kan. Er zijn nog een heleboel kinderen die wachten op een leerplek in deze nieuwe PEPE. Een aanmeldingsformulier vindt u achter in dit boekje of op onze website.



Aankoop grond, december 2004



Leggen van de fundamenteën, juni 2005



Ondertussen, bouw van de prefab-delen



Het opzetten van de kerktoren, januari 2006



Overzicht bouwplaats



De nabouw van de keuken en de badkamer



Het leggen van de vloer in één van de drie zalen, maart 2006



De afwerking maart 2006

INAUGURAÇÃO NESTE DOMINGO **MISSÃO BATISTA E PEPE DA LAGOA** AS 15:00hs.

De dag van de opening: zondag 2 april 2006.

Met Children Asking
(o.a. Eric Visser)

Onze Padrinho's
(o.a. Cor en Gré Kranendonk)

De PIBItaim
(o.a. pr. Aridio, Missionários Construção)

Onze partner ABIAH
(o.a. pr. Conrado)

Veel bevriende kerken
(o.a. pr. Geovane San)

en natuurlijk de
eerste 27 leerlingen van
de PEPE da Lagoa in Vila Any



Geloof als medicijn

Hoe muzikant Anthony Vrolijk wist af te kicken

De drugsproblematiek in de Braziliaanse sloppenwijken is zorgwekkend. Drugskartels zijn er vaak de baas en ze maken de jeugd afhankelijk van drugs waardoor er sprake is van een vicieuze cirkel. Door deze jongeren van de drugs af te helpen, kan de leefsituatie in de favela sterk verbeterd worden. Muzikant Anthony Vrolijk (45) weet uit ervaring hoe drugsverslaafden het best geholpen kunnen worden. 'Breng ze in contact met het Evangelie en laat ze God aannemen in hun leven. Dan is het slagingspercentage honderd procent.'

Anthony, vader van drie volwassen kinderen, is een vrolijke persoonlijkheid en vertelt spontaan over zijn verleden. 'Ik heb Satan in de ogen gekeken, maar God heeft mijn leven radicaal weten te veranderen.' Van jongs af aan wist hij dat zijn toekomst in de muziek lag. En zo is het ook gebeurd. Op 25-jarige leeftijd reist Anthony Vrolijk de hele wereld over met zijn collega's van de muziekband en leidt hij een leven van een echte popartiest. 'We maakten populaire latin-muziek', Anthony heeft immers Arubaanse roots, 'en het klinkt cliché, maar mijn leven zat vol met seks, drugs en rock&roll.'

Met drugs kwam hij in aanraking op 26-jarige leeftijd. Hij experimenteerde met softdrugs en later met cocaine en crack. 'In het begin is het alleen maar lekker en denk je er niet over na dat de drugs eigenlijk je leven verruïneert. Je bent jong en je hebt succes, dan denk je dat alles kan en mag. Maar van het één komt het ander en op een gegeven moment kom je in aanraking met justitie omdat je toch aan die drugs moet komen.' Tien jaar lang is Anthony Vrolijk verslaafd aan drugs. 'Je wordt er ook steeds agressiever door. Ik werd beschuldigd van doodslag en raakte betrokken bij een schietpartij.'

Tot vijfmaal toe kwam Anthony in de gevangenis terecht. Tijdens die vijfde keer in de cel gebeurde er iets wat van hem een ander mens maakte. 'In een droom openbaarde zich mijn inmiddels overleden oma, met wie ik opgegroeid was op Aruba. Zij vertelde mij dat ik me moest bekeren en dat Jezus Christus mij dan uit de problemen zou halen.' Anthony noemt dit zijn 'wake-up call.'



Nu brak echter de moeilijkste periode uit zijn leven aan. Hij moest afkicken van zijn drugsverslaving. Zijn collega's uit de muziekband besloten met hem mee te doen.

'Verschillende hulpverleningsinstellingen probeerden ons te laten afkicken. Zoals de Bouman Verslavingszorg met hun verscheidene therapieën. In de gevangenis kregen wij duizenden pillen te slikken voor alles en nog wat, zoals voor kalmering. Maar mijn collega's vielen steeds terug. Ik wilde echter doorzetten, en ik weet dat God mij daarbij geholpen heeft. Ik weigerde namelijk terug te vallen. Voor mij was het nu of nooit.' Het feit dat hij niet terugviel in de verslaving, wijt Anthony aan zijn geloof in God. Hij is ervan overtuigd dat de huidige hulpverlening voor drugsverslaafden weinig zoden aan de dijk zet. 'Wat de hulpverlening zegt, zijn allemaal leugens. De waarheid is dat een verslaafde het woord van God nodig heeft. Een aanpak die daarnaast bij mij wél geholpen heeft is de 'cold turkey'-methode.'

Dominee van de Duivel

Cold turkey is de meest pure vorm van afkicken en houdt in dat je van de ene op de andere dag besluit te stoppen met je verslaving. Daar hoort geen hulp of ondersteuning van buitenaf bij. Anthony's mening over de aanpak van de bekende christelijk georiënteerde hulpverleningsinstellingen is klip en klaar: 'Het Leger Des Heils doet zeker goedbedoeld werk, maar hun methode is verkeerd. De meeste verslaafden vallen bij hen weer terug omdat ze na hun kopje soep weer de straat op worden gestuurd. Iemand die wil afkicken heeft permanent onderdak nodig in combinatie met de eerder genoemde cold turkey-methode en het Woord van God.' Over de benadering van de Pauluskerk van dominee Visser heeft Anthony geen goed woord over. 'Noemt hij zichzelf een dominee? Deze man werkt met figuren uit de onderwereld en doet het werk als een dominee van de Duivel. Met het verschaffen van drugs maak je mensen kapot in plaats van dat je ze helpt.'

Anthony's methode om drugsverslaving op te lossen, is precies de aanpak die de wereldwijde organisatie *Victory Outreach* hanteert. Naast afkickcentra worden er door deze stichting ook gemeenten opgericht, waarvan er één in de Rotterdamse wijk Delfshaven staat. Sinds 1997 is Jerry Mendeszoon hier pastor. Overigens is hij ook een ex-verslaafde. Toen Anthony over hem hoorde wilde hij direct met hem in contact komen. En zo gebeurde ook. 'Victory Outreach heeft mij helpen afkicken. Maar zonder de gebeden naar de Heer was het niet gelukt. Ik merkte op een gegeven moment dat God duidelijk wilde maken dat ik verder moest gaan in Victory Outreach.'

Naast de cold turkey-methode en de bijbelstudies moeten de verslaafden zich houden aan strenge regels en veel discipline zoals opstaan om zes uur. 'Je zal er je hart echt open moeten stellen voor God, anders kun je beter weggaan.'

Anthony is nu al een aantal jaren clean en nog steeds dankbaar voor de hulp die hij gekregen heeft van Mendeszoon en zijn gemeente. 'Ik ben lid gebleven en ik wil graag iets terugdoen. Daarom geef ik binnen de organisatie bijbelstudies en getuigenissen. Ik weet wat die mensen meemaken en ik moet ze overtuigen om een keuze te maken voor Jezus, aangezien de meeste van hen die keuze nog moeten maken. Het is een kwestie van slagen of falen met afkicken. Dat geeft een grote verantwoordelijkheid. Daarom heb ik ook met succes een cursus voor evangelisatie gedaan bij Jan Zijlstra' Wat als Anthony op straat een verslaafde tegankomt die zichzelf drugs toebrengt? 'Dat doet mij dan pijn in mijn ziel. Ik weet hoeveel moeite het kost om van dat spul af te komen en hoeveel problemen het veroorzaakt. Ik zou zo'n verslaafde het liefst meteen over Jezus willen vertellen.'

Aangezien drugsverslaafde jongeren ook een groot probleem zijn voor de sloppenwijken van Rio de Janeiro en Sao Paulo is Anthony ook erg begaan met Children Asking. 'Ik heb jongeren gezien op Aruba, in Venezuela en in Brazilië die lijn snuiven of andere drugs gebruiken. Ook voor hen geldt dat ze in contact moeten worden gebracht met het Woord van God. Alleen zo kunnen ze het goede leven weer terugvinden. Daarom is het zo goed wat Children Asking doet.'

Anthony heeft zijn oude kwaliteiten niet kwijtgeraakt. Hij maakt nog steeds muziek. Eind maart is er een cd van hem uitgekomen waarin hij God lofprijst op zijn eigen manier, met een Latijns-Amerikaanse sound. Daarnaast treedt hij op met zijn pas opgerichte band *Anointing Force*. 'We zijn muzikale dienaars van de Heer en de bandleden zijn afkomstig uit vele verschillende gemeenten.' Zelf is hij overigens al zes jaar lid van de evangelische gemeente Europoort in Rotterdam. 'Anointing Force brengt een mix van muziekgenres. Van klassiek tot salsa, maar steeds met de blijde boodschap van God.' Benieuwd geworden naar Anthony en zijn muziek? Hij zal in de loop van dit jaar te bewonderen zijn tijdens een muziek- en aandiddingsavond van Children Asking. 'Het mooiste gevoel wat er is, is mensen tot God brengen. Dat ik dat kan doen via mijn muziek, is heerlijk. Daar kan geen drugs tegenop.'

Door Jean-Eric Visser

